

HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

A év

1- 5 oldal

Olv.: ApCsel 2,14.22-28 - 1Pét 1,17-21 – Lk 24,13-35

Az emmauszi tanítványok

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

A kereszténység igazsága egyetlen mondatban összefoglalható és ezzel a mondattal kell szembesülnünk, a hitünkkel ezt az igazságot elfogadni és elvállalni. Ez azt jelenti, hogy az ember tanúskodik erről. Az egész húsvéti történet, Jézus feltámadása tanúkra hivatkozik. Az, hogy ez az üzenet eljusson minden emberhez, ez tanúk által történik. Lehet, hogy az a világ, amelyben mi élünk, kevésbé értékeli ezt a fajta - hadd mondjam így - módszert.

Hiszen az a világ, amelyben mi élünk, állandóan kísérletezik, kutat. Az igazságokat igyekszik megragadni, azokat bizonyítani, igazolni. Persze azon érdemes elgondolkodni, hogy előbbre jutunk-e az által, hogy újabb és újabb igazságokat fedezünk fel, ismerünk fel. Előbbre jut-e az ember? Lehet, hogy a világot jobban megismerjük. A kérdés nem ez.

A kérdés az, hogy önmagát jobban ismeri-e meg az ember ez által?

A kérdés az, hogy egymáshoz közelebb kerülünk-e ez által?

A kérdés az, hogy *ez által rátalálunk-e az élet útjára?*

Azt hallottuk az olvasmányban, hogy *az élet útját mutatod meg nekünk*. Ezen a mai vasárnapon, amikor szembesülünk a kereszténység egy mondatban megfogalmazható lényegével és hivatkozunk az apostolokra, akkor arra is kell gondolnunk, hogy

ezeknek az apostoloknak mi vagyunk a mai utódai.

A kétezer évvel később élő nemzedék, mi vagyunk, az ő utódaik. *Ez a kincs, ez az igazság, ez a hatalmas igazság, amelyben az ember életszemlélete, helyes életszemlélete rejtőzködik.* Kérdés, hogy valóban a mi életünk igazsága-e, mert ha igen, akkor biztos, hogy tanúskodni tudunk erről és *a világ életet talál.*

Hogy hangzik ez az igazság?

Az a Jézus, akit ti keresztfára feszítve megöltetek, - mondja Péter apostol a népnek, akik összegyülekeztek, - azt a Jézust az Isten föltámasztotta és ennek mi tanúi vagyunk mindahányan. Tehát,

*azt a Jézust, akit ti megöltetek, Isten föltámasztotta
és mi tanúi vagyunk mindahányan!*

Péter mindenképpen és még vele néhányan. Hányan? Talán húszan-harmincan és az emberi történelemben ezeknek a tanúknak a száma nöttön-nőtt. Ma azért kell erről elmélkednünk, mert ez a mai világ ismételtlen számon kéri tőlünk, vagy rajtunk az igazságot. Ez a világ nagyon kritikus. Ez a világ távol került a hittől.

*Márpedig a hit légköre a bizalom és a szeretet légköre.
Nem a bizalomtól és a szeretettől került messzire ez a világ, amelyben élünk?*

Nem e miatt szenvedünk oly sokat, hogy bizalmatlanok vagyunk? Hogy tartunk egymástól? Nagyon jól tudjuk, hogy azért kötünk bizalompótló szerződéseket, hogy keressük, hogy lehet azokat megváltoztatni, azok alól kibújni, megtalálni a kiskapukat. Akár még azt is mondhatnám, megkötjük őket azért, hogy aztán ne tartsuk be azokat.

Nem attól szenvedünk, hogy elfogyott a szeretet a lelkünkben? A szeretet azért fogy, mert a szeretetet csak a bizalom éteti. Milyen érdekes lenne, ha egy picit jobban megérténénk azt az igazságot, amit így lehet kifejezni. Mit adhatnék neked, azért a sok kedvességért, figyelemért, amit kapok tőled? Milyen érdekes lenne, ha erre az lenne a válasz: "mondd azt, hogy szeretlek!". Ennyi. Mondd azt, hogy szeretlek! Nem kell hálálkodni, meg nem kell nagy igazságokat mondani. Csak ennyit egyszerűen és új világ születik.

Testvérek!

Ez a világ, amelyben élünk, állandóan azt veti a szemünkre, hogy az egyház megöregedett. Az egyház nem tud újat mondani. Nem is biztos egyébként, hogy újat kell mondania. Nagy csábítás és nagy kísértés, hogy csiklandoztatja a fülünket, hogy mindig valami újat halljunk, mindig valami újat, ami a fantáziánkat mozgatja,

holott a szívünkben fészkel az élet igazsága.

Ez nem fantázia kérdése, ez nem a fülek csiklandoztatása. Igen-igen, lépten-nyomon halljuk, hogy ez az egyház mondjon valami újat már, mást. Mindig ugyanazt halljuk. A szentmise is pontosan ugyan-úgy történik. Már monoton szerű. Már-már a hívek együtt tudják a pappal mondani a szentmise szövegét. A kérdés, eljut-e ezeknek a szavaknak az igazsága a pap szívéhez, aki vezeti az áldozat bemutatását, meg a jelenlévő hívek szívéhez?

*Foglalkozzunk azzal, hogy a régi igazságok megújuljanak bennünk,
a mi gondolkodásunkban, a mi kapcsolatainkban, a mi világunkban.*

Nem kell föltalálni azt, ami van. A napokban láttam a televízióban Észak-Amerika és Dél-Amerika kialakulását. Földtani korokon át, százmillió évekről, hogy hogyan csúsztak össze ezek a hatalmas földkérgék. Kiemelkedtek, meg mint merültek alá. Jön a tudós és mindezt bizonyítja. Jön a másik tudós és az ellenkezőjét bizonyítja. A Grand Canyon hogyan és miképpen alakult ki. Jön egy harmadik tudós egy harmadik tétellel. Persze, vizsgálódjunk és tegyük rá az életünket egy-egy ilyen csodálatos kísérletre. *De ne felejtjük el, az igazság az nem hipotézis!* Ezek a tudósok egy-egy elméletet tárnak elénk, aztán vagy igaz, vagy nem. Millió dolgot lehetne itt, ezen a területen mondani. Hagyjuk, nem ez a lényeg.

Hanem, valóban a feltámadás kérdése kísérletekkel nem bizonyítható. Egy jó tanár, amikor meg akar értetni egy igazságot, akkor szemléltet. Nyilvánvaló. Öveges professzor úrnak a szemléltető előadásaira az idősebb generáció mind-mind emlékszik. Fantasztikus volt, persze sajnos ezek sincsenek már. Ilyenek nincsenek már. Ma már szemléltetni sem kell, mert úgy összekavartak bennünket, hogy már szemléltetni se lehet.

Testvérek!

A kérdés nem szemléltetés kérdése. Ami az érzékszerveinken túli világ, ott nem lehet szemléltetéssel semmit sem elérni. Gondoljanak csak arra, milyen egy táj, amikor gyönyörű napsütésben látjuk azt. Milyen ugyanaz a táj, amikor a felhők eltakarják a napot. Pedig ugyanarról a tájról van szó. Így vagyunk a valósággal, a dolgokkal, a tényekkel is. Lehet a tényeket látni az értelem fényével, a természetes értelem fényével

és lehet a tényeket látni a hit, a kegyelem fényével.

Ég és föld a különbség, pedig ugyanarról van szó. Amikor ez a világ sok mindent számon kér tőlünk a kereszténységgel kapcsolatosan, akkor jó valóban erre a tényre gondolni, amit ma hallottunk.

Mi ennek mindannyian tanúi vagyunk!

Mekkora eredménye lett ennek a tanúskodásnak. Végeredményben mi is azért vagyunk itt. Persze, mondhatjuk azt, hogy nekik azért könnyebb volt, mint nekünk, hiszen ők találkoztak Jézussal. Sok mindent hallottak. Mindenekelőtt hallották minden alkalommal azt, hogy: “Béke veletek!” Aztán hallották azt, hogy : “Én vagyok!” Ez azért volt fontos, mert ezzel azt akarta kifejezni, hogy : “Élek!” Aztán megengedte Tamásnak, hogy megérintse. Aztán együtt étkezett velük, hogy bizonyítsa nekik azt, hogy Ő az! Ő az, aki Él!

Mi ennek mindannyian tanúi vagyunk!

Rátették az életüket! Szólítanak bennünket! Való igaz, hogy közben az egyház egy hatalmas szervezetté lett. Ennek a szervezetnek törvényei vannak, parancsolatai vannak, szabályai vannak. Akinek pihent az agya, az annyit vitatkozhat ennek az egyháznak a szabályzórendszerén is, amennyit akar és sohse jut a végére. Vannak, akik ebben kiélik az életüket ezekben a vitákban, *a helyett, hogy a lényeggel foglalkoznának.* Majdnem, hogy elhiszik, - szerintem nem, - de majdnem, hogy elhiszik azt, hogy a lényeg ezekben a törvényekben, szabályokban, meg előírásokban van. Ó, nem! Egészen nyilvánvalóan nem! Az egyház ezekből nem fog megújulni. Hirdethetjük a nagy igazságokat. Csodálatos rendet teremthetünk. Az egyház lehet egy hatalmas, nagy egység. Ma második a világban a katolikus egyház. Az első a muzulmánok. Figyelmeztetés.

Az egyház a tanúk által újul meg ma is.

Ne felejtsék el Testvérek! Az egyház ellenségei mindig a tanúkat tüntették el. Mindig a tanúkat iktatták ki. Megölték a példaképeket. Jézus erre már figyelmeztetett. “Megverik a pásztort és szétszéled a nyáj!” Az istenellenes erők, az egyházellenes erők, az életellenes erők mindig a tanúkat iktatják ki, mert *a példaképek félelmetesek. Tőlük lehet félni, mert ők az élet útján járnak!*

A szent írók, amikor erről az igazságról akarnak bennünket meggyőzni, - nagyon érdekes, - mindig *útról beszélnek.* Hallottuk a mai szent leckében: “Földi zarándok utunk.” A filozófusok arról beszélnek, hogy az ember “viator.” Úton levő lény. Az emberi élet nem más, mint úton járás. Elkezdődik az életünk.

Hála Istennek, a héten is több kis gyerek élete kezdődött el. Ákos, gratulálunk a harmadik kis gyerekeknek, Cecíliának. Isten hozta! A héten megszületett. Anyukája még két héttel

ezelőtt itt énekelt ennek a kicsi lánynak. Azóta már más valaki is született a közösségünkben. Hála Isten születnek! Hamarosan még valaki, még valaki születik. Úgy tűnik, hogy termékeny világ van itt. Sajnos, kevesen vagyunk ilyen gondolkodásúak.

A szent írók, amikor meg akarják értetni velünk, hogy hogyan sejtethi meg az ember az élet lényegét, akkor életútról beszélnek. Mint ahogy a két tanítvány esetében, akik a történetek után kedvüket vesztetten elindulnak vissza oda, ahonnan Jézus elhívta őket. Ezek a mozzanatok nagyon lényegesek Testvérek, annak érdekében egyrészt, hogy megértsük, mi az élet lényege. Másrészt azért, hogy tanúvá váljunk a harmadik évezred elején.

Az egyik, amire oda kell figyelni, az ember nem magányos vándor.

Ez a világ, amelyben élünk, egoista. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy *nem közösség leszünk, hanem tömeg*. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy ugyan sok ember megy az úton, *de nem együtt*. Nagy kísértés mindig azt hangoztatni, hogy az egyénnek milyen lehetőségei vannak. Ez azt a veszélyt rejt magában, hogy az ember úgy gondolja, hogy ő egyedül elég önmagának. Pedig ez egy ijesztő kísértés. Ugyanis, aki egyedül van, annak a szívében nincs hely senki számára, mert ott csak egy hely szabad. Az a hely, ahol ő maga van.

Nagyon fontos, amit itt hallottunk, hogy ketten mennek az úton. Ez önmagában egy fontos üzenet. Erről is lehetne nagyon sokat elmélkedni, mit jelent az, hogy nem egyedül, hanem ketten, meg hárman, meg sokan együtt. Erről most többet nem. A másik, ami nagyon fontos, legalább ennyire fontos,

beszélgetnek!

Tessenek bemenni egy budapesti bérházba. A szomszéd ajtón jár be egy ember, én a másik ajtón. Elmúlhat úgy egy élet, hogy szinte nem köszönnek egymásnak. Hát mi ez? Vagy jó esetben eljutnak odáig, hogy "Jó reggelt, jó estét!" Legfeljebb leselkednek egymás életébe. De, hogy érdeklődnének?

Ezek beszélgetnek. Ez rendkívül fontos az ember életében. Ez is egy nagy téma. Csak inkább egy megjegyzés. Jézus csatlakozik hozzájuk. Nem ismerik fel. Jézus kifejti nekik az írásokat, hogy mindennek így kellett történnie. Akkor már valamit sejtene. Később erre a jézusi okfejtésre hivatkozva mondják, hogy lángolt a szívünk, mert igazolta mégis csak számukra azt, amit ők reméltek a szívükben. Amikor megérkeztek oda hozzájuk, marasztalták, megtörte a kenyeret és akkor végérvényesen fölnyílt a szemük. A kenyértöréskor. Az őskeresztények az Eucharisziát kenyértörésnek mondták. Utaltak arra, hogy Valaki megtörött értünk. Odaadta az Életét értünk.

Testvérek!

Az ember úton járó lény. Csak az úton ismerheti fel az igazságokat és rádöbbenhet arra, hogy *ez a zarándok út, ez az Élet útjává válhat,*

ha rádöbbenünk arra, hogy nem egyedül megyünk az úton, hanem együtt,
 ha rádöbbenünk arra, hogy egymással szóba állhatunk, egymással beszélgethetünk,
 ha rádöbbenünk arra, hogy örömünk csak közös lehet
 és nagy ajándék, ha a bánatot megosztjuk.

Ezek mind-mind nagyon fontos szempontok ahhoz, hogy valaki a feltámadott Krisztus tanúja legyen a földön. Ezek nélkül nem lehet tanú az ember.

*Üzenet számunkra az,
hogy igenis, ma is lehet találkozni Jézussal,
aki velünk van a világ végezetéig.*

Szegény József Attila mondja: “Ott állt hátam mögött az Isten és én megkerültem Érte a világot”. Ott állt mögöttem és nem vettem észre!

Testvérek!

Velünk az Isten!
Együtt jár velünk a Testvérben.
Beszél hozzánk a Testvérben.
Összetartozik velünk a Testvérben.
Örömünk a testvér öröme Jézusban.
Áldozatkészségünk a testvér megsegítése Jézusban.

Élet! Erről lehet tanúskodni és érdemes.

+ A M E N +